

Publicerad 2017-03-09 13:44 av Eva Helene

Boken jag köpte

Gerda Antti - 87 år ung

Skrivarnätet Småland har haft årsmöte i Eksjö. Dit var även författaren Gerda Antti inbjuden för att berätta om sitt liv och sitt författarskap.

Hon föddes i Övertorneå, kom som ung till Stockholm där hon träffade författaren Walter Ljungquist som hon gifte sig med. Han var 30 år äldre än hon. De fick ett lyckligt äktenskap som varade i 25 år då han hastigt avled. Han var född i Kisa och dit flyttade paret så småningom och där bor Gerda fortfarande kvar, i ett hus på landet utanför tätorten. Gerda träffade en ny man ett par år efter Walters död och hon fick 8 goda år tillsammans med honom innan även han avled. Nu är det den tredje kärleken som upptar henne berättade hon, och det är naturen.

Hon debuterade 1961 med diktsamlingen Här och nu men nådde en större publik med sin novellsamling Inte värre än vanligt och hon har därefter fortsatt att ge ut böcker och blivit läst och uppskattad av många. Hon har också varit politiskt aktiv och har fortfarande ett stort intresse för samhällsfrågor och en okuvlig energi och livskraft. Detta förmedlade hon till oss åhörare i lördags på ett fängslande sätt.

Det jag själv kan känna mig särskilt befryndad med är hennes kärlek till naturen. Och i hennes senaste bok Livet omkring som jag köpte av henne finns funderingar om både stort och smått men det som jag speciellt fäster mig vid är det som handlar om naturen.

Det var mitt andra möte med Gerda, träffade henne för många år sedan på biblioteket i Vimmerby, och jag är nu glad att kunna konstatera att hennes intresse för det som rör sig ute i samhället finns kvar liksom hennes miljöengagemang och hennes humor. Det blev ett kärt återseende för mig.

Jag läser i boken och nickar ofta instämmande och ler för mig själv.

Den här långvariga nedstämdheten. När jag var ute och gick idag, i skogen hitom tv-masten, då kom jag ihåg att när jag gick där för flera år sen, några månader sen Walter hade dött, då hade jag sett en dubbel regnbåge över skogskanten, och att jag hade blivit så tröstad och lugnad av den. Och jag tänkte nu igen att ja, det är verkligen så att man kan bli tröstad av en regnbåge.

Himlen över Kisa var en eftermiddag som insidan av en snäcka. Högt och välvd och skimrande. Som den värsta domkyrka. Jag tänkte när jag åkte igenom och under allt, att inte säkert att alla Kisabor vet att de bor i en katedral.

Det blåser hårt, men månen rör sig lugnt. Molnen drar ideligen över och vill skymma skenet. Men så fort det blir en glugg är månen där igen. Jag tycker nog att det inte skulle vara tillåtet för molnen att täcka för månen. Den är ändå en himlakropp medan molnen ofta bara är trasor.

Det var så tyst i skogen, det enda som hördes var ett litet dikes porlande. Det försökte kanske vara tyst det där lilla diket men det gick inte, ungefär som när man försöker pinka alldeles ljudlöst i en potta. Och så var det en hackspett som hördes, ganska vasst, det var allt. Utom mitt hjärtas dova bultningar, och det ljudet lät som om det kommit långt bortifrån över bergen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Eva Helene med Poeter.se id #30820 innehar upphovsrätten